

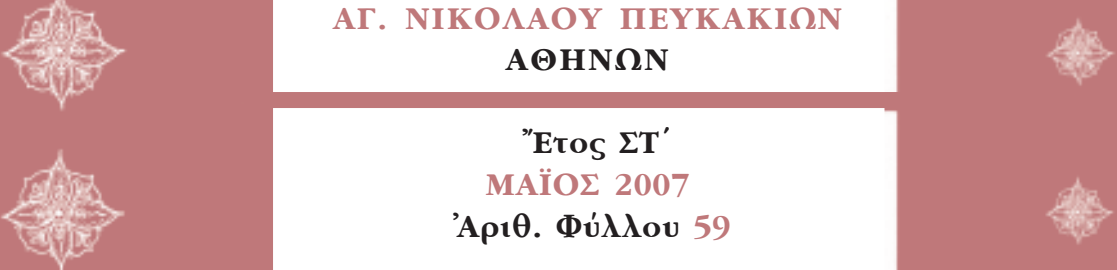

Ενοριακή

ΕΥΛΟΓΙΑ

**ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ**

**Έτος ΣΤ΄
ΜΑΪΟΣ 2007
Άριθ. Φύλλου 59**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
1. Ἡ δυνατότητα ἐπιλογῆς δέν εἶναι ἐλευθερία (π. Β. Θ. Β.)	103
2. Μιά χαμένη Πόλη, μιὰ χαμένη ψυχή... (Ν. Β.)	106
3. Η βία διεκδικεῖ τὴ νέα γενιά. Θὰ τῆς τὴν δώσου- με; (Κωνσταντῖνα Βουρβοπούλου)	108
4. Ἡ ἐξαφάνιση τῆς ντροπῆς.	111
5. Γιατὶ δέν εἴμαστε ἀξιοσέβαστοι ἄνθρωποι; (Μαρίνα Διαμαντῆ)	112
6. Συμπαράστατες τοῦ Φιλανθρωπικοῦ μας ἔργου	113
7. Γονίδια καὶ ...σταγονίδια γνώσεως (Κων. Βουγᾶς)	114
8. Τὶ συμβαίνει γύρω μας; (Δημήτρης Νεαπολίτης)	119
9. Στοχασμοὶ ἀνθρωπιᾶς	120
10. Ὁ Ναός μας καθιέρωσε κερὶ μελίσσης!	121
11. Δημήτριος Πρωτοπαπᾶς	123
12. Ὁ Ἐπιτάφιος τῆς ἐνορίας μας	123

ἐνοριακὴ **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἑπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

οἰκογένεια

Ζήση καὶ Εὐσταθίας Χαρίση

Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Στὴν ἐποχὴ μας ἐπικρατεῖ σύγχυση ἰδεῶν, ἀφοῦ ἔχουμε χάσει τὴν ἰσορροπία τῆς ψυχῆς μας καὶ τὸ νόημα τῶν λέξεων. Ἀπὸ τὴ σύγχυση αὐτὴ ἔχει μπλοκαριστεῖ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ ἀδυνατεῖ νὰ συνεννοηθεῖ μὲ τοὺς συνανθρώπους του, ἀφοῦ καὶ οἱ λέξεις –ὅπως ὅλα πιά στὴ ζωὴ μας– ἔχουν καταστήσει ὑποκειμενικὴ ὑπόθεση.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ μπέρδεμα καὶ τὴν ἀσυνεννοησία θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ πνεύματος, ὅμως καὶ αὐτοὶ ἐμπλέκονται στὸ πρόβλημα, γιατί αὐτὸ δὲν εἶναι πρόβλημα γνώσεων ἀλλὰ προβληματικῆς ψυχολογίας.

Τὸ πρόβλημα ἔχει μολύνει καὶ τὸν χῶρο τῆς θεολογίας, ἓνα χῶρο γιὰ τὸν ὁποῖο ὅλοι ἔχουμε ἀξιώσεις, ὄχι μόνο νὰ μένη μακριὰ ἀπὸ τὴν “ἀσθένεια” ἀλλὰ καὶ νὰ γιατρεύη ὅσους πάσχουν ἀπὸ ἀσυνεννοησία. Αὐτὸ συμβαίνει, ἐπειδὴ στὴν νεοθεολογικὴ ἐποχὴ μας παίζει καθοριστικὸ ρόλο ἡ κοσμικὴ φιλοσοφία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ λαμβάνουν οἱ θεολογικοὶ ὅροι φιλοσοφικὸ καὶ κοσμικὸ περιεχόμενο, ἐνῶ, ἀντιθέτως, στὴν ἐποχὴ τῶν ἁγίων Πατέρων μας ἡ θεολογία ἦταν ἐκείνη πού ἔδινε θεολογικὸ νόημα στὶς φιλοσοφικὲς ἐννοιες.

Ἔτσι καὶ στὸ θέμα τῆς ἐλευθερίας, πού δεσπόζει στὴ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, γιατί εἶναι ἰδιότητα τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, παρατηρεῖται μεγάλη παραχάραξη καὶ ἀλλοίωση τοῦ περιεχομένου της, πού ἔχει σὰν συνέπεια νὰ συγχέεται τὸ αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν ἐλευθερία καὶ ἡ δυνατότητα ἐπιλογῆς μὲ τὴν κατάστασι τῆς ἐλευθερίας.

Στὶς περισσότερες –ἂν ὄχι σὲ ὅλες– τὶς θεολογικὲς ἀναφορὲς στὸ θέμα, διαβάζει κανεὶς ἢ ἀκούει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος, καὶ αὐτὸ διδάσκεται σὰν νὰ πρόκειται γιὰ ἓνα στοιχεῖο τοῦ ἀνθρώπου πού τὸ ἔχει πλήρως ἀνεπτυγμένο ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του καὶ τὸ ὁποῖο τοῦ δίνει τὴ δυνατότητα νὰ χειρίζεται τὸν ἑαυτό του, ὅπως αὐτὸς θέλει καὶ ὅπως αὐτὸς νομίζει.

Παρατηροῦμε, δηλαδή, νὰ ἀναπτύσσεται στὸ χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας μία ἰδιότυπη καὶ ἐπικίνδυνη συνάμα διδασκαλία γιὰ τὴν ἐλευθερία, ἐντελῶς ἐκτροχιασμένη ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, πού τείνει νὰ ἐκτροχιάση καὶ κάθε πιστὸ ἀπὸ τὴν πνευματικὴ του ζωὴ, διότι εἰσάγει τὴν διακινδύ-

νευση καὶ τὴν ἀδιάκοπη αὐθαίρετη ἐπιλογὴ ὡς ἀπαραίτητο συστατικὸ καὶ ὡς ἀναγκαία προϋπόθεση γιὰ τὴν βίωση τῆς Ὁρθοδόξου πνευματικότητος.

Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τὸ αὐτεξούσιο, ποὺ εἶναι στοιχεῖο τοῦ «κατ' εἰκόνα» καὶ μᾶς τὸ ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ διαχειριζόμαστε τὸν ἑαυτό μας ὅπως ἐμεῖς θέλουμε, τὸ ταυτίζουμε μὲ τὴν ἐλευθερία, ποὺ ἀνήκει στὸ «καθ' ὁμοίωσιν», καὶ ἔτσι συγχέουμε τὴν δυνατότητα ἐπιλογῆς μὲ τὴν ἐλευθερία.

* * *

Σύμφωνα μὲ τὴν νεωτεριστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴν ἔννοια τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἀρχικὴ κατασκευὴ τοῦ ἀνθρώπου ταυτίζεται μὲ τὴν σημερινὴ μεταπτωτικὴ του κατάσταση, χωρὶς νὰ δίνεται σημασία στὸ γεγονός ὅτι στὴν Ἁγία Γραφή ἔχει ἐντελῶς διαφορετικὸ νόημα ἡ ἐλευθερία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν ἐλευθερία ποὺ ἐννοεῖ ὁ κόσμος.

Γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο καὶ τὴν ἀσυνεννοησία μας πρέπει νὰ συλλαβίσουμε πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τότε θὰ διαπιστώσουμε ὅτι ἡ ἐλευθερία δὲν εἶναι δυνατότητα ἐπιλογῆς ἀλλὰ εἶναι **ιδιότητα τοῦ Θεοῦ**, τὴν ὁποία ὁ Θεὸς ἐχάρισε στὸν ἄνθρωπο ὡς **τελεία κατάσταση**.

Ὡς ιδιότητα τοῦ Θεοῦ ἡ ἐλευθερία ἐδόθηκε ἀρχικὰ καὶ στὸν ἄνθρωπο ὡς ιδιότητα καὶ ὄχι ὡς δυνατότητα. Γιὰ τὴν ιδιότητα εἶναι κατάσταση ἐνῶ ἡ δυνατότητα εἶναι πορεία χωρὶς βεβαιότητα γιὰ τὸ θετικὸ ἀποτέλεσμα.

Μπορεῖ νὰ θεωρεῖται σήμερα ἀπὸ τοὺς περισσότερους ἀνθρώπους ὡς ὑψιστὸ ἀγαθὸ ἡ δυνατότητα τοῦ νὰ κἀνη κανεὶς ὅ,τι θέλει καὶ νὰ διαχειρίζεται τὴ ζωὴ του, μὲ ὅποιον τρόπο νομίζει, γιὰ τὴν βασιλεύει ὁ ἄκρατος ἐγωϊσμός, ποὺ τυφλώνει τὸν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν κάνει νὰ παραλογίζεται. Ὅμως, ἡ Ἁγία Γραφή μὲ πολλοὺς τρόπους, ιδιαιτέρως ὅμως μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, μᾶς ξεκαθαρίζει ὅτι ἡ ἐλευθερία δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα πειραματισμῶν ἢ ἐπιλογῶν ἀλλὰ ἡ κατὰ Θεὸν κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ ἡ **κατάσταση τοῦ τελείου ἀνθρώπου**: «**Τῆ ἐλευθερία ἧ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, σπῖκειτε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε**» (Γαλ. 5, 1).

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι στὴν κατάσταση τῆς ἐλευθερίας ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπιλέγει μὲ τὰ περιορισμένα ἀνθρώπινα κριτήριά του, δὲν προτιμᾷ, δὲν θέλει, δὲν ἐπιδιώκει, δὲν διεκδικεῖ, δὲν νομίζει, δὲν αὐθαίρετεῖ, δὲν πρωτοτυπεῖ, γιὰ νὰ παραστήσει στὸν ἑαυτό του καὶ στοὺς ἄλλους πὼς εἶναι «κάποιον τι», ἀλλὰ βιώνει, γεύεται, συζητεῖ μὲ τὸν Χριστό,

μᾶλλον παύει νὰ ζῆ πλέον τὸ ἀνθρώπινο θέλημα, ἀλλὰ ζεῖ μέσα στὸν ἄνθρωπο ὁ Χριστός. Στὴν κατάσταση τῆς ἐλευθερίας ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐνεργεῖ ἀλλὰ ἐνεργοποιεῖται ἀπὸ τὸν Θεό. Δὲν ἐνεργεῖ μόνο τὰ ἀνθρώπινα ἀλλὰ πάσχει τὰ Θεῖα.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἡ κατάσταση «τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ», καθ' ὅτι «οὗ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία» (2 Κορ. 3, 17).

Στὴν ἐλευθερία, ὅπως τὴν ὀρίζει ὁ Θεός, δὲν χωρεῖ ἀνθρώπινη πρωτοβουλία ἢ ἀνθρώπινη ἐπίνοια, ἀλλὰ μόνο ἀνθρώπινη συγκατάθεση καὶ συμφωνία. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ γνωρίζει ὅτι ὅσες ἀνθρώπινες δυνάμεις καὶ ἂν ἐπιστρατεύση, ὅση ἀνθρώπινη εὐφυΐα, δὲν θὰ μπορέση ποτὲ νὰ φθάσῃ τὴν πανσοφία τοῦ Θεοῦ καὶ γι' αὐτὸ παραδίδεται ἐκουσίως, μὲ τὴν ὀλοπρόθυμη συγκατάθεσή του, ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας του, στὸ θέλημα καὶ στίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἀνόητος νὰ πειραματίζεται καὶ νὰ διακινδυνεύη, γιατί ξέρεي πολὺ καλὰ πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ γεννηθῆ ἄνθρωπος στὸν κόσμον σοφώτερος ἀπὸ τὸν Θεό. Καταλαβαίνει ἐγκαίρως, πρὶν ταλαιπωρηθῆ ἀπὸ τὴν ὀποιαδήποτε περιπλάνηση, ὅτι ἡ ὑπακοὴ στίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας –καὶ ὄχι τὰ μεγαλεπίβολα σχέδια μας(!)– θὰ ἀξιοποιήσουν στὸ ἔπακρον τὸν ἑαυτὸ μας καὶ θὰ ἀναδείξουν τὴν προσωπικότητά μας.

Βεβαίως, κάθε ἄνθρωπος εἶναι αὐτεξούσιος νὰ διαχειρισθῆ τὸν ἑαυτὸ του, ὅπως αὐτὸς νομίζει. Ὅπως, ὅμως, εἶδαμε, ἄλλο σημαίνει αὐτεξούσιος καὶ ἄλλο ἐλεύθερος. Οἱ ἔννοιες αὐτὲς δὲν πρέπει νὰ συγχέονται, γιατί ἡ πρώτη πρέπει νὰ ὀδηγῆ στὴν δεύτερη. Τὸ αὐτεξούσιό μας πρέπει νὰ τὸ χειρισθοῦμε μὲ σκοπὸ νὰ ἐπιλέγουμε μὲ τὴν θέλησή μας τὴν ὑποταγὴ τῶν θελημάτων μας στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιατί δὲν ὑπάρχει ἄλλος, σὲ ὅλους τοὺς κόσμους, ὀρατοὺς καὶ ἀοράτους πού νὰ ποθῆ σὲ ἀπόλυτο βαθμὸ μὲ τέλεια ἀγάπη τὸ συμφέρον μας καὶ τὴν τελειοποίησή μας παρὰ μόνο ὁ Θεός!

Ἄν τὸ αὐτεξούσιό μας δὲν παραδοθῆ στὸν Θεό, τότε συνεχῶς θὰ διακινδυνεύη καὶ θὰ περιπλανᾶται σὲ τόπους ἀνυδρους καὶ ἀνικμους, χωρὶς σκοπὸ καὶ ἀποτέλεσμα, δίδοντάς μας τὴν ψευδαἰσθησὴ πὼς ἐνεργῶντας αὐθαίρετα καὶ ἀνυπότακτα εἴμαστε τᾶχα ἀξιόλογοι καὶ σπουδαῖοι ἄνθρωποι(!)

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού θὰ ἔχη τὴν φρόνησιν νὰ μὴν ὑποκύφῃ στὸν πειρασμό, δηλαδὴ στὸν παραλογισμό τῆς διακινδυνεύσεως!

π. Β. Ε. Β.

Πεντακόσια πενήντα τέσσερα χρόνια από την “Αλωση!

ΜΙΑ ΧΑΜΕΝΗ ΠΟΛΗ, ΜΙΑ ΧΑΜΕΝΗ ΨΥΧΗ...

Πεντακόσια πενήντα τέσσερα χρόνια, κι ακόμα ή γη άντιχέϊ απ’ τὸ βρόντο τοῦ πρώτου κανονιοῦ ποὺ κατασκευάστηκε ποτέ, τοῦ κανονιοῦ ποὺ γκρέμισε κομμάτι-κομμάτι τὰ «ἄпарта τείχι» καὶ ἔθαψε κάτω απ’ τὶς πεσμένες πέτρες ἓνα τρόπο ζωῆς ποὺ εἶχε κρατήσῃ πάνω ἀπὸ χίλια χρόνια.

Πεντακόσια πενήντα τέσσερα χρόνια, κι ὁ θρῆνος μας ἀκόμη δὲν ἔχει πάσει. Θρηνοῦμε τὴ χαμένη Πόλη, τὶς χαμένες πατρίδες, τὶς χαμένες εὐκαιρίες, τὶς χαμένες εὐλογίες. Θὰ ἔπρεπε, ὅμως, νὰ θρηνοῦμε καὶ γιὰ κάτι ἀκόμα, κι ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ θρηνοῦμε περισσότερο γι’ αὐτό, παρὰ γιὰ ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Θὰ ἔπρεπε νὰ θρηνοῦμε γιατί, ἂν ἀπὸ κάποιο θαῦμα μπορούσαμε νὰ γυρίσουμε τὸ χρόνο πίσω καὶ νὰ ξαναρχίσουμε πάλι απ’ τὴν ἀρχή, ὁ κύκλος μας θὰ ἔκλεινε καὶ πάλι μιὰ Τρίτη τὴν εἰκοσὴ ἑνάτη μέρα ἑνὸς Μαΐου, μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο. Γιατί δὲν ἦταν τὸ κανόνι τοῦ Οὐρβανοῦ ποὺ γκρέμισε τὰ ἄпарта τείχι τῆς Πόλης μας. Εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ποὺ εἴχαμε πρὶν γκρεμίσει πέτρα-πέτρα τὰ τείχι ποὺ φρουροῦσαν τὴν ψυχὴ μας, κι εἴχαμε ἀφήσει τοὺς βαρβάρους νὰ ποδοπατήσουν καὶ νὰ τροποποιήσουν αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ ζωοποιὸ δύναμη ποὺ μᾶς κρατοῦσε σὴν ὑπαρξή.

Χάσαμε τὴν Πόλη μας γιατί πρῶτα χάσαμε τὴν ψυχὴ μας. Κι ἔχουμε ἀκόμη χαμένη τὴν Πόλη μας. Κι ἔχουμε ἀκόμη χαμένη τὴν ψυχὴ μας. Ξεκινήσαμε νὰ τὴν χάνουμε ἀπὸ πολὺ πρὶν, ὅταν τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1117, ἓνας ἀνάξιος γιὸς δίκαιου καὶ ἄμεμπτου πατέρα, διέλυσε τὸ στρατὸ του στὸ ἴδιο σημεῖο πού, ὅταν ξεκινούσε τὴ βασιλεία του, εἶχε κερδίσει τὴν πρώτη σπουδαία νίκη του.

Τὴ χάσαμε τὸ 1185, ὅταν ἓνας ἔξαλλος καὶ ἀχαλίνωτος λαὸς ξέσκιζε μέσα στὸν Ἰππόδρομο ἓναν αὐτοκράτορα πού, λίγο καιρὸ πρὶν, τὸν εἶχε ὑποδεχτεῖ σὰν σωτήρα. Τὴ χάσαμε λίγο μετὰ, ὅταν ἓνας –ὑποτιθέμενος– αὐτοκράτορας ἐνωνόταν μὲ τὸ στρατὸ τῶν Σταυροφόρων καί, οὐσιαστικά, τοὺς ἔβαζε μέσα σὴν Πόλη. Τὴ χάσαμε ὅταν, κυκλωμένοι ἀπὸ ἐχθροὺς, ἐμεῖς προτιμήσαμε νὰ πολεμοῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Τὴ χάσαμε ὅταν γιὸς πολεμοῦσε τὸν πατέρα καὶ παπποὺς τὸν ἐγγονό, γιατί; Γιὰ ἓνα θρόνο μιᾶς αὐτοκρατορίας σκιά. Τὴ χάσαμε ὅταν ἀδερφὸς συμμαχοῦσε μὲ τοὺς ἐχθροὺς γιὰ νὰ πολιορκήσῃ τὸν ἀδερφό του μέσα σὴν Πόλη μας. Τὴ χάσαμε ὅταν, ἀπελπισμένος ὁ τελευταῖος βασιλιάς μας παρακαλοῦσε τοὺς

πλούσιους εὐγενεῖς του γιὰ οικονομικὴ βοήθεια γιὰ νὰ μισθώσει στρατό, κι ἐκεῖνοι ἔστελναν τὰ χρήματά τους στὶς τράπεζες τῆς Εὐρώπης, γιὰ νὰ τὰ ἔχουν ὅταν ὅλα θὰ χάνονταν.

Τὴ χάσαμε τὴν ψυχὴ μας ὅταν ἀρνηθήκαμε τὸ χαρακτῆρα καὶ τὸ ἦθος καὶ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν ἀρετὴ τῶν πατέρων μας καὶ τῶν προγόνων μας. «Τὰ παιδιά πρέπει νὰ ἀναδεικνύονται ζωντανές εἰκόνες τῆς ἀρετῆς τῶν πατέρων τους», ἔγραφε στὸ γιό του ὁ Βασίλειος ὁ Α΄. Ἐμεῖς ἀρνηθήκαμε τοὺς πατέρες μας καὶ ἐμπαίξαμε τὴν ἀρετὴ τους καὶ προσβάλαμε τὴ ζωὴ τους καὶ δὲν θέλουμε νὰ ὀνομαζόμαστε παιδιά τους. Ἀλλὰ, κυρίως, ἀρνηθήκαμε τὴν Πίστιν τῶν πατέρων μας καὶ τὴν ὑπακοή τους στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὑπακοή τους στὸ Θεό ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκανε τοὺς πατέρες μας διαφορετικούς, μεγάλους καὶ ἀξιοσέβαστους. Αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴ δύναμιν νὰ πετύχουν ὅ,τι ἄνθρωπος μόνος του δὲν μπορεῖ νὰ πετύχει. Αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ ἀντέχουν τὶς δυσκολίες, τὶς δυστυχίες, τοὺς ἐχθροὺς ποὺ ζητοῦσαν πάντα τὸν ἀφανισμό μας.

Ἐνας ἄνθρωπος, ὅταν ἀρνηθεῖ τὸ Θεό του καὶ τοὺς πατέρες του χάνει τὴν ψυχὴ του. Εἶναι ζωντανός, ἀλλὰ στὴν οὐσία εἶναι πεθαμένος. Ἐνας λαὸς ποὺ ἀρνεῖται τὸ Θεό του καὶ τοὺς προγόνους του χάνει τὴν ψυχὴ του. Κι ἕνας λαὸς χωρὶς ψυχὴ εἶναι καταδικασμένος νὰ χαθεῖ.

Ἄντὶ, λοιπόν, νὰ θρηνοῦμε γιὰ τὰ ὅσα χάσαμε, ἄς παραδειγματιστοῦμε, γιὰ νὰ μὴ χάσουμε καὶ τὰ ὅσα ἔχουμε. Γιατὶ ἡ ἱστορία μας δὲν μᾶς ἔχει γίνει μᾶθημα. Γιατὶ ἐξακολουθοῦμε νὰ ξεπουλάμε κι αὐτὴ τὴ λίγη ψυχὴ ποὺ μᾶς ἀπόμεινε, γιὰ νὰ πάρουμε «ἀνάπτυξη», γιὰ νὰ πάρουμε «πρόοδο», γιὰ νὰ πάρουμε ὅλ' αὐτὰ ποὺ συνεχῶς μᾶς ὑπόσχονται, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μᾶς τὰ δίνουν.

Ὅμως, ἂν θέλουμε νὰ ἐξαργυρώσουμε ὑποσχέσεις καὶ νὰ «εἰσπράξουμε» καὶ ἀνάπτυξη καὶ πρόοδο, εἶναι καιρὸς νὰ στραφοῦμε πίσω, σ' ἐκεῖνους τοὺς πατέρες ποὺ ἀρνηθήκαμε καὶ συκοφαντήσαμε καὶ κατηγορήσαμε. Γιατὶ ἐκεῖνοι εἶχαν τὸ «κλειδί» ποὺ ἔμεῖς ἀρνηθήκαμε νὰ παραλάβουμε.

Εἶναι καιρὸς νὰ ζητήσουμε τὸ «κλειδί» αὐτὸ ποὺ ἀμπαρόνει τὶς πύλες καὶ τὶς ἀσφαλίζει καὶ κρατᾶει ἔξω τοὺς ἐχθροὺς. Ἐκεῖνοι εἶναι πάντα ἐδῶ καὶ μᾶς περιμένουν, ὅπως ὑπομονετικὰ μᾶς περιμένει κι ὁ Θεός. Γιατὶ ὁ Θεός –καὶ ἐκεῖνοι– ἔχουν καλὰ φυλαγμένη τὴν ψυχὴ μας, σὰν θησαυρὸ καὶ περιμένουν πότε θὰ τὴ ζητήσουμε γιὰ νὰ μᾶς τὴ δώσουν.

N. B.

Παιδεία ώρα μηδέν!

Η ΒΙΑ ΔΙΕΚΛΙΚΕΙ ΤΗ ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ. ΘΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΔΩΣΟΥΜΕ;

“Νόμος ἔκτρομα δὲ θὰ περάσει”.

“Ἐμεῖς βγαίνουμε στους δρόμους ξανά, τὸ ποτάμι δὲν γυρνᾷ”.
“Υἄσου Παιδεία”, εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ συνθήματα πού “κοσμοῦν” τεράστια πανῶ καὶ δονοῦν τὴν Ἀθηναϊκὴ ἀτμόσφαιρα στὶς καθιερωμένες πλέον πορεῖες τῆς Πέμπτης, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων “παραλύουν” τὰ πάντα· διακόπεται ἡ συγκοινωνία, πυρπολοῦνται αὐτοκίνητα, καταστρέφονται καταστήματα. Οἱ πολῖτες κλείνονται στὰ σπίτια τους, ἡ Κυβέρνηση εἶναι θεατὴς τῶν γεγονότων καὶ ἡ Ἀστυνομία στὴν προσπάθειά της νὰ ἐπιβάλλει ἔστω καὶ μερικῶς τὴν τάξη, ρίχνει δακρυγόνα καὶ προβαίνει σὲ συλλήψεις τῶν γνωστῶν (πού κάποιους συμφέρει νὰ μένουν ἄγνωστοι) οἱ ὁποῖοι ὀδηγοῦνται στὴν Γ.Α.Δ.Α. γιὰ νὰ ἀφεθοῦν μετὰ ἀπὸ λίγο ἐλεύθεροι καὶ νὰ ἐπανακάμψουν δριμύτεροι τὴν ἐπομένη Πέμπτη.

Ἀπὸ τὶς 8 Ἰανουαρίου 2007 οἱ Σχολές τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν στὴν πλειοψηφία τους δὲν ἔχουν λειτουργήσει οὔτε μία μέρα δίχως προβλήματα. Εὐλόγα προκύπτει τὸ ἐρώτημα: – Ἀφοῦ οἱ ἴδιοι οἱ φοιτητὲς στὶς Γενικὲς Συνελεύσεις τῶν Σχολῶν τους παίρνουν τὴν ἀπόφαση γιὰ συνέχιση τῶν καταλήψεων καὶ γιὰ διοργάνωση Πανεκπαιδευτικῶν Συλλλητηρίων, γιατί διαμαρτύρονται; Εἶναι κοινὸ μυστικὸ στους γνωρίζοντες κάπως τὰ πράγματα ὅτι οἱ ὅποιες ἀποφάσεις ἀποτελοῦν προτάσεις τῶν σκληροπυρηνικῶν σχημάτων. Θὰ πεῖτε, ἀπουσιάζουν οἱ ὑπόλοιπες φοιτητικὲς παρατάξεις; Συνήθως ὄχι· ἀπλῶς οἱ Συνελεύσεις κατὰ πάγια τακτικὴ, εἶναι πολὺ ὥρες –διάρκοῦν ἕως καὶ 6 ὥρες(!)– καὶ κατὰ συνέπεια εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο νὰ τὶς παρακολουθήσει κανεὶς μέχρι τὸ τέλος. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἀποπνικτικὴ ὄχι μόνο ἀπὸ τὸν καπνὸ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὑβρεολόγιο πού ἀκούγεται καὶ πού κάθε ἄλλο, παρὰ σὲ αὐριανοὺς ἐπιστήμονες ταιριάζει. Οἱ ὁμιλητὲς –εὐτυχῶς ὄχι ὅλων τῶν πατατάξεων– χρησιμοποιοῦν χυδαία γλῶσσα. Τὸ χειρότερο ὅλων, ὅμως, εἶναι ὅτι παρεισφύουν συχνὰ ἐξωπανεπιστημιακοί, οἱ ὁποῖοι ψηφίζουν ὑπὲρ τῆς διαιωνίσεως αὐτῆς τῆς κατάστασης.

Ἰδανικὸ τῆς Παιδείας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἦταν –ὡς γνωστὸν– ἡ δημιουργία “καλῶν καὶ ἀγαθῶν πολιτῶν”. Σήμερα στοχεύει –θεωρητικὰ πάντα– στὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀγωγή τῶν νέων, δηλαδὴ στὴ διάπλαση τοῦ χαρακτῆρα καὶ τῶν διανοητικῶν τους δυνάμεων, μέσω τῆς παροχῆς μορφώσεως. Τὸ σχολεῖο ὅπως καὶ τὸ Πανεπιστήμιο, εἶναι μιὰ μικρογραφία

τῆς κοινωνίας, ὅπου προετοιμάζονται οἱ νέοι γιὰ τὴν κοινωνικοποίησή τους, καθὼς ἡ κοινωνία ἐπιβιώνει μόνο μὲ τὴν ὑπαρξὴ ὁμοιογένειας μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς γιὰ τὴν διαιώνισή της ὁποίας εἶναι τὸ μοναδικὸ μέσο.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἰσχύουν μόνο σὲ θεωρητικὸ ἐπίπεδο καὶ ἀκούγονται στὶς ὁμιλίες καὶ στὶς διαλέξεις. Στὴν πράξη τίποτα ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα δὲν ἰσχύει –τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ στὸν χῶρο τῆς τριτοβάθμιας ἐκπαίδευσης– ἢ ὁποία τὸ τελευταῖο διάστημα ἀποτελεῖ κεντρικὸ θέμα τῶν τηλεοπτικῶν δελτίων.

Ἐκπρόσωποι τῶν φοιτητῶν ἀναπτύσσουν τὶς ἀπόψεις τους μὲ περισσὴ παρρησία, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή στὸν αὐτεῖο χῶρο τῶν Σχολῶν γίνονται ἔκτροπα –στὰ ὁποῖα μετέχουν καὶ ἐξωπανεπιστημιακοὶ παράγοντες– ὅπως τὸ κάψιμο τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας, πού ἔλαβε χώρα στὸ Οἰκονομικὸ Πανεπιστήμιο. Ἡ Ἀστυνομία μένει ἀμέτοχη γιὰτὶ ὑπάρχει τὸ λεγόμενο “ἄσυλο” πού ἐμποδίζει ὁποιαδήποτε παρέμβαση σὲ χῶρο Πανεπιστημιακό. Τὶ σημαίνει ὅμως ἄσυλο; Ἡ λέξη ἄσυλο, ὅπως διδαχθήκαμε στὰ μαθητικά μας χρόνια εἶναι σύνθετη: α (στερητικὸ)+συλάω-ῶ=ληλατῶ. Ἄσυλο, δηλαδή, εἶναι ἓνας τόπος ἀσφαλῆς καὶ ἀπαραβίαστος, ὅπως ὁ ἀρχαῖος Ναός, ὅπου κατέφευγε ὡς ἱκέτης, κάποιος πού εἶχε κάνει ἓνα παράπτωμα. Ἐκεῖ, ἐπειδὴ ὁ τόπος ἦταν ἱερός, κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πειράξει. Σήμερα, ἔχοντας διαστρεβλώσει κάθε ἔννοια τῆς λέξης, ὁ Ναός τοῦ Πνεύματος, δηλαδή τὸ Πανεπιστήμιο, ἔχει μετατραπεῖ σὲ χῶρο δράσης τῆς ὀργισμένης νεολαίας. Λεηλατοῦν καὶ καταστρέφουν τὰ πάντα καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὄχι νὰ ἐπέμβει, μὰ οὔτε κἂν νὰ τοὺς παρατηρήσει.

Ἀπὸ τὸ μένος τῶν καταλήψεων δὲν “γλυτώνουν” οὔτε τὰ Ἱστορικὰ κτίρια τὰ ὁποῖα σεβάσθηκαν ἀκόμα καὶ οἱ κατακτητές. Στους τοίχους τοῦ κτιρίου τῶν Προπυλαίων ἀναγράφονται συνθήματα, ἐνῶ τὰ ἀγάλματα εὐεργετῶν, πού κοσμοῦν τὸν αὐτεῖο χῶρο, ἔχουν μουντζουρωθεῖ! Τὸ χειρότερο ὅμως ὅλων ἦταν ὅτι ἀπὸ τὶς 11 ἕως τὶς 14 (περίπου) Μαρτίου 2007 στὸν ἴστο πού ὑπάρχει πάνω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο κτιρίου δὲν κυμάτιζε ἡ Γαλανόλευκη, ἀλλὰ ἓνα κομμάτι κόκκινο ὑφασμα στὸ κέντρο τοῦ ὁποίου δέσποζε τὸ σῆμα τῆς κατάληψης (ἓνας κύκλος μὲ ἐγγεγραμμένη μὴ ἀστραπή)!

Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία, τὸ ἱερό μας Σύμβολο, γιὰ τὸ ὁποῖο κατὰ καιροὺς χύθηκαν ποταμοὶ αἱμάτων, δὲν βρισκόταν στὴν θέση της σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ ἱστορικώτερα κτίρια τῶν Ἀθηνῶν. Κάποτε ποιητὲς προέταξαν τὰ στήθη τους γιὰ τὴν υπεράσπισή της καὶ ἀψηφώντας τὴν Γερμανικὴ Φρουρά, κατέβασαν τὴν Ναζιστικὴ Σημαία ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη καὶ ὑψωσαν τὴν Γαλανόλευκη. Σήμερα –ἐποχὴ τῆς “Δημοκρατίας” καὶ τῆς εἰρήνης– ποιητὲς καίνε καὶ βεβηλώνουν τὸ ἴδιο αὐτὸ σύμβολο! Τόσο πολὺ ξέπεσαν τὰ ἰδανικά; Σὲ τέτοιο σημεῖο ἔχει φθάσει πλέον ὁ ἀνθελληνισμὸς μας;

Ἐκτὸς ἀπὸ ὅλα αὐτά, εἶχαμε καὶ τὴν βεβήλωση τοῦ Μνημείου τοῦ

Ἄγνωστου Στρατιώτη ἔξω ἀπὸ τὸ Κοινοβούλιο. Κλάμα καὶ ὄδυρμος γιὰ τὸ γεγονός. Ξαφνικὸς ὑπερπατριωτισμὸς, τηλεοπτικὰ παράθυρα, δάκρυα, πόνος, συζητήσεις ἐπὶ συζητήσεων γιὰ τὰ ρίγη πόνου ποὺ ἔνωσαν κάποιοι στὴν θεὰ τοῦ γεγονότος. Ὑποκρισία σκέτη! Ὅλοι ζοῦμε σ' αὐτὴ τὴ γειτονιά ποὺ λέγεται Ἑλλάδα καὶ οἱ μισοὶ γνωρίζουμε τοὺς ἄλλους μισοὺς, κατὰ παράφραση τῆς γνωστῆς ρήσης τοῦ Γιάννη Τσαρούχη. Γνωρίζουμε τὰ πρόσωπα, τὶς καταστάσεις, τὴν ἱστορία –ὅσο μᾶς ἐπιτρέπει τὸ νεαρὸ τῆς ἡλικίας μας– τὴν πορεία του καθενὸς σὲ τοῦτο τὸν τόπο. Λεβεντούποκριτὲς ὅλοι!

Ἀλήθεια, ποιὸς ἀπὸ τοὺς πνευματικοὺς ταγοὺς τοῦ ἔθνους ὕψωσε τὴν φωνὴ καὶ τὸ ἀνάστημά του γιὰ τὰ ὅσα ἀναγράφονται –καὶ τὰ ἀκόμα περισσότερα ποὺ ἀποσιωπῶνται– στὸ βιβλίον ἱστορίας τῆς ΣΤ' Δημοτικοῦ; **Ἄν οἱ σημερινοὶ νέοι ποὺ ὑποτίθεται ὅτι διδάχθηκαν τὰ ἱστορικὰ γεγονότα δίχως κραυγαλέες ἀνακρίβειες ἀντιδροῦν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο βεβηλώνοντας Ἐθνικὰ Σύμβολα καὶ Μνημεῖα, τὰ δωδεκάχρονα αὐτὰ παιδιὰ ποὺ διδάσκονται διαστρεβλωμένα τὰ γεγονότα καὶ ταυτόχρονα γίνονται μάρτυρες τῶν ἐκτροπῶν τῶν σημερινῶν νέων πὼς θὰ ἀντιδροῦσαν αὐριο;**

Στὸ βιβλίον αὐτὸ ἀμφισβητεῖται τὸ ἔθνος. Ἀμφισβητεῖται ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ προσφορά της στὸν Ἄγωνα. Ἀμφισβητεῖται ἡ 25η Μαρτίου. Ἀμφισβητοῦνται ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ποὺ ὕψωσε τὸ λάβαρο τῆς Ἐπανάστασης στὴν Ἁγία Λαύρα καὶ εὐλόγησε τὰ ὄπλα τῶν Ἑλλήνων, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Μακρυγιάννης καὶ ὅλοι ὅσοι ἀγωνίστηκαν γιὰ τὰ ἰδανικά μας.

Ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια καίγεται στὸ βωμὸ τῶν συμφερόντων. Ὑβρίζεται χυδαία ἡ παράδοση, καὶ ἡ ἐπικεφαλῆς τῆς ὁμάδος τῶν συγγραφέων τοῦ ἀνιστόρητου βιβλίου, ὄχι μόνον ἀρνεῖται τὰ γεγονότα ἀλλὰ δὲν διστάζει νὰ μιλήσει γιὰ “Ἐθνικιστικὰ λόμπυ” ἀναφερόμενη σὲ κάποιες φωνὲς διαμαρτυρίας, προερχόμενες κυρίως ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας.

Κυβερνητικὸς παράγων μάλιστα εἶπε ὅτι τὰ βιβλία θὰ δοκιμαστοῦν στὴν πράξη καὶ οἱ “ἐπιστήμονες” θὰ ἀποφασίσουν ἂν χρειάζεται ὁποιαδήποτε ἀλλαγὴ.

Ὁ κόσμος –ὅπως δείχνουν τὰ γεγονότα– ἄδειασε ἀπὸ πνευματικὸς ἀνθρώπους. Οἱ συνειδήσεις ρευστοποιήθηκαν. Λεῖπει ἀκόμα καὶ ὁ στοιχειώδης σεβασμὸς ἀπέναντι στὴν μνήμη αὐτῶν ποὺ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ ἀναπνεύουμε ἐμεῖς λεύτερα. Τὸ ἔθνος ἀποχρωματίζεται καὶ ἡ Πνευματικὴ Ἡγεσία τοῦ τόπου καθεύδει μακαρίως. Ἔχουμε ἀνατροπὴ τῶν πάντων. Ἡ ἀναρχία “βασιλεύει” σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Οἱ νέοι μπολιάζονται μὲ τὴν βία καὶ ζοῦν δίχως ἐρείσματα, ἀφοῦ ὑπάρχουν συγγραφεῖς σχολικῶν βιβλίων ποὺ εἶναι στρατευμένοι νὰ ἐξυπηρετοῦν μακροπρόθεσμα σκοτεινὰ σχέδια Ἀνωτέρων... Ἡ στάθμη τῆς Ἑλλαδικῆς ζωῆς κατεβαίνει ἐπικίνδυνα. Ποιὸς ἄραγε ἔχει τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν βούληση νὰ μᾶς βγάλει ἀπὸ αὐτὸ τὸ τέλμα;

Βουρβοπούλου Κωνσταντίνα

Τηλεόραση και παιδική ηλικία

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ

Πλειάδα ειδικῶν ψυχολόγων και κοινωνιολόγων πού ἀσχολοῦνται με τὴν παιδικὴ ἡλικία ἐπισημαίνουν ὅτι ὁ ρόλος τῆς τηλεόρασης εἶναι γενικότερα διαβρωτικός, διότι κατέρριψε τὰ ὅρια μεταξύ παιδιῶν καὶ ἐνηλίκων καὶ ἔτσι ἐξαφανίζει σιγὰ-σιγὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία. Ἡ ἐξαφάνιση αὐτὴ συντελεῖται ἀπὸ τὴν τηλεόραση με τὴν κατάργηση τῆς διαχωριστικῆς γραμμῆς πού ὑπῆρχε καὶ ὠριζε τὸ εἶδος τῆς πληροφόρησης πού διοχετευόταν ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν ἐνηλίκων πρὸς τὰ παιδιά. Τὰ φράγματα αὐτὰ με τὴν τηλεόραση ἤδη κατέπεσαν καὶ σήμερα ἀποκαλύπτεται ἀδιάκριτα τὸ συνολικὸ περιεχόμενον καὶ δημοσιοποιεῖται ὅ,τι μέχρι πρότινος ἦταν ἰδιωτικό. **Μὲ τὴν κατάργηση, λοιπόν, τῶν ὀρίων τῆς πληροφόρησης ἀμβλύνεται σταδιακά, ἀλλὰ σταθερὰ στὰ παιδιά τὸ συναίσθημα τῆς ντροπῆς, πού εἶναι δείκτης ἀναπτυγμένου πολιτισμοῦ** (βλ. Μακρυνιώτη Δ.: «Παιδικὴ Ἡλικία»).

Ἐτσι, με τὴν ἐξαφάνιση τῆς ντροπῆς ἢ κοινωνία, κατὰ τὸν Postman ἀντιμετωπίζει τὸ ἐνδεχόμενον μιᾶς νέας ἐποχῆς βαρβαρότητας. Ρίζα, βεβαίως, τῆς ντροπῆς εἶναι τὸ δέος πού περιβάλλει διάφορες πράξεις, δέος πού ἐξαφάνισε ἢ κατάρρευση τῶν διαχωρισμῶν στὴν πληροφόρηση (Ματσαγγούρα Ἡλ., «Ἡ Σχολικὴ Τάξη. Χῶρος, ὁμάδα, πειθαρχία, μέθοδος»).

Εἰδικότερα στὰ λεγόμενα “παιδικὰ” προγράμματα, παρουσιάζονται γλῶσσα, φράσεις, ἀντιδράσεις καὶ θεματολογία μακρὰν τῆς νηπιακῆς ἡλικίας (καὶ τῆς παιδικῆς), προβληματίζοντας τὰ παιδιά με ζητήματα ἐφηβικῆς καὶ ἐνήλικης ζωῆς καὶ ὠθώντας τα νὰ μιμηθοῦν κακὴ φρασσιολογία καὶ συμπεριφορά, χωρὶς νὰ τὴν κατανοοῦν.

Συνεργάτις τῆς “Εὐλογίας”

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ;

Η σύγχρονη κοινωνία έχει ένα μεγάλο παράπονο: Γιατί δεν υπάρχει πια σεβασμός; Οί γονεῖς θλίβονται γιατί δεν τούς σέβονται τὰ παιδιά τους, οἱ δάσκαλοι γιὰ τούς μαθητές τους, οἱ ἡλικιωμένοι γιὰ τούς νεώτερους... Ἄραγε, ἔχει χαθεῖ ὁ σεβασμός, γενικά, σὰν συναίσθημα ἀπὸ τὴν καρδιά τῶν ἀνθρώπων ἢ ἔχουν ἐκλείψει οἱ ἀξιοσέβαστοι ἄνθρωποι;

Μᾶλλον τὸ δεύτερο ἰσχύει! Ὁ σεβασμὸς εἶναι κάτι ποὺ ἐμπνέεται στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, δὲν ἐπιβάλλεται λόγω θέσεως ἢ ἄλλης ιδιότητος. Ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν προσωπικότητα τοῦ καθενός, ἀπὸ τὸ χαρακτήρα του, ἀπὸ τὸν βαθμὸ ποὺ πατάει γερὰ στὰ πόδια του. Δὲν εἶναι κάτι ποὺ τὸ ἐμπνέει μία θέση ἢ μία ιδιότητα.

Ἄναρωτιόμαστε συχνὰ οἱ γονεῖς, γιατί τὰ παιδιά μας δὲν μᾶς σέβονται; Γιατί ὅταν μᾶς βλέπουν δὲν στέκονται «σούζα» ἀλλὰ ἀντιθέτως μᾶς βγάζουν καὶ μιὰ γλώσσα δύο μέτρα; Ἐμεῖς, ὅταν βλέπαμε τούς γονεῖς μας στεκόμασταν προσοχή! Τὰ δικά μας παιδιά πῶς τολμοῦν καὶ μᾶς ἀντιμετωπίζουν σὰν νὰ εἴμαστε ὅμοιοι; Γιατί ὁ λόγος μας δὲν ἔχει βαρύτητα;

Νομίζω ὅτι μιὰ αἰτία ποὺ ὁ λόγος μας δὲν ἔχει βαρύτητα εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι μιλάμε πολὺ! Πολὺς λόγος γίνεται καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ ἀποτέλεσμα. Ὅλη μέρα μιλάμε στὰ παιδιά καὶ στὸ τέλος δὲν ἔχουν ἀκούσει σχεδὸν τίποτε ἀπὸ ὅ,τι τούς εἴπαμε.

Διάβαζα σὲ ἓνα βιβλίο ἐνὸς Ἀμερικανοῦ ψυχιάτρου, ἓνα περιστατικὸ ὅπου ἓνα μικρὸ παιδάκι 8 ἐτῶν, παρουσίασε μιὰ χρόνια φλεγμονὴ στὸ αὐτί. Ὁ ψυχίατρος, ὅταν ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ μικροῦ, ρώτησε τούς γονεῖς, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀποφεύγει νὰ ἀκούσει τὸ παιδί; Οἱ γονεῖς σάστισαν καὶ ἀναρωτήθηκαν ἂν ἐπίτηδες κλείνει τὰ αὐτιά του νὰ μὴν ἀκούει. Ὁ ψυχίατρος ἐξήγησε ὅτι τὸ σῶμα του ἀμύνεται σὲ κάτι, μᾶλλον συνειδητά! Ἀπὸ τὴν ἱστορία προέκυψε ὅτι τὸ παιδί ἄκουγε ὅλη μέρα γιὰ τὸ σχολεῖο, γιὰ τὶς ἐπιδόσεις ποὺ πρέπει νὰ ἔχει, τὸν συνέκριναν συχνὰ μὲ τὰ ἀδέρφια του, μὲ ἀποτέλεσμα ἢ ψυχικὴ πίεση ποὺ τοῦ ἀσκεῖτο νὰ ἐκδηλωθεῖ στὸ σῶμα. Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀφοῦ συμφώνησαν οἱ γονεῖς ὅτι δὲν θὰ τοῦ ξαναμιλήσουν γιὰ τὸ σχολεῖο παρὰ μόνο ὅταν θὰ ἤθελε τὸ παιδί, ἢ φλεγμονὴ ὑποχώρησε καὶ ἡ ἐπίδοσή του στὸ σχολεῖο ἔδειξε βελτίωση. Τὸ πιὸ σημαντικὸ ὅμως, σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἦταν ἡ διαπίστωση τῆς μητέρας: «Τώρα καταλαβαίνω πόσο λίγο τὸν ἐνθάρρυνα παλιότερα. Οὐσιαστικά, τὸ μόνο ποὺ ἔκανα ἦταν παρατηρήσεις καὶ ὁδηγίες. Τὸ δύσκολο εἶναι νὰ ἐνθαρρύνεις κάποιον!»

Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τῆς μητέρας δὲν εἶναι πολὺ συνηθισμένη; Ὅλη μέρα μιλάμε στὰ παιδιά. Τούς δίνουμε ὁδηγίες καὶ τούς κάνουμε παρατηρήσεις. Ἐλάχιστα ὅμως τὰ ἐνθαρρύνουμε. Ἐλάχιστα τὰ ἀκοῦμε καὶ

πολύ σπάνια σκεφτόμαστε ὅτι ἔχουν κι αὐτὰ δικαίωμα νὰ ζοῦν καὶ νὰ ἐνεργοῦν αὐτόνομα, ἴσως καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ ὅπως ἐνεργοῦμε ἐμεῖς. Νομίζουμε ὅτι, ἐπειδὴ εἶναι παιδιὰ μας, ἐπειδὴ ἔχουμε ἐξουσία ἐπάνω τους, κυρίως ὅσο βρίσκονται σὲ μικρὴ ἡλικία, πρέπει νὰ σκέφτονται καὶ νὰ ἐνεργοῦν ὅπως θέλουμε ἐμεῖς. Δὲν τὰ βλέπουμε σὰν ἀνεξάρτητους ἀνθρώπους μὲ ὀρισμένες εὐκολίες σὲ κάποια θέματα, μὲ δυσκολίες σὲ κάποια ἄλλα, μὲ προτιμήσεις, ἀλλὰ περιμένουμε ἀπὸ αὐτὰ νὰ δροῦν καὶ νὰ ἀντιδροῦν ὅπως κάνουμε κι ἐμεῖς.

Τὸ νὰ ἐνθαρρύνεις ἓνα παιδί, σημαίνει ὅτι τοῦ ἀναγνωρίζεις μιὰ θέση ἀνεξάρτητη στὴ ζωὴ. Πρῶτα ἀπὸ ὅλα τοῦ ἀναγνωρίζεις τὴν ὕπαρξή του! Τοῦ ὀρίζεις τὸ χῶρο του, τοῦ δίνεις τὰ ἐφόδια καὶ τὸ ἀφήνεις νὰ δουλέψει. Δὲν θὰ εἶσαι ἀπὸ πάνω του μὴν τύχει καὶ κάνει ἓνα λάθος. Θὰ εἶσαι παραδίπλα, θὰ παρατηρεῖς ἀπὸ μακριὰ καὶ μὲ ἐνδιαφέρον, δὲν θὰ ἐπεμβαίνεις παρὰ μόνο ὅταν εἶναι ἀνάγκη ἢ ὅταν σοῦ ζητηθεῖ. Τὸ νὰ εἶσαι ἀπὸ πάνω καὶ νὰ τὸ «προστατεύεις» μὴν πέσει ἔξω ἢ μὴν ἐκτεθεῖ κι αὐτὸ καὶ κατὰ συνέπεια ἐσύ, τοῦ δημιουργεῖς ἀνασφάλεια, σύγχυση καὶ ὑποβαθμίζει τὸ ρόλο του γονιοῦ.

Τελικὰ ὅταν μάθουμε ἐμεῖς οἱ γονεῖς νὰ σεβόμαστε τὸν ἑαυτό μας καὶ τοὺς ἄλλους, ὅταν σεβαστοῦμε τὸ ρόλο τοῦ γονιοῦ, ποὺ μᾶς δόθηκε ὄχι γιὰ τὶς ἱκανότητες ποὺ ἔχουμε, ἀλλὰ γιὰ τὶς ἱκανότητες ποὺ πρέπει νὰ ἀποκτήσουμε, τότε νομίζω θὰ ἐμπνεύσουμε καὶ στὰ παιδιὰ τὸ σεβασμό.

Μαρίνα Διαμαντῆ

ΕΥΧΑΡΕΣΤΑΤΕΣ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΜΑΣ ΕΡΓΟΥ

Αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον Νικόλαον διότι μᾶς ἀξίωσαν καὶ φέτος νὰ ἐτοιμάσουμε τὸ Πασχαλινὸ τραπέζι τῶν πτωχῶν ἑνοριτῶν μας.

Ἡ εὐγνωμοσύνη μας εἶναι πολλαπλάσια γιατί διαπιστώσαμε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι ἡ ταπεινὴ φιλανθρωπικὴ δραστηριότητα τῆς ἑνορίας μας ἔχει κινητοποιήσει καὶ ἐνθουσιάσει τοὺς εὐσεβεῖς καὶ φιλανθρώπους ἑνοριῖτες μας καὶ τοὺς ἔχει ἀναδείξει σὲ στενοὺς συνεργάτες μας στὸν τομέα αὐτόν.

Οἱ προσφορὲς σὲ χρήματα καὶ τρόφιμα ἐπήρκεσαν ἀπόλυτα γιὰ νὰ καλύψουν ὅλες τὶς ἀνάγκες τῶν συνανθρώπων μας. Ἰδιαιτέρως μνημονεύουμε τὶς ἀκαταπόνητες κυρίες τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου καὶ τὶς ὑπεράξιες συνεργάτιδές τους, οἱ ὁποῖες διακονοῦν μὲ αὐταπάρνηση καὶ ἀδελφικὰ αἰσθήματα τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες ἀδελφούς μας, τὰ ἐστιατόρια **“ΑΧΙΛΛΕΑΣ-ΒΕΡΓΙΝΑ”** καὶ **“ΜΙΚΡΑΚΙ”** γιὰ τὴν καθημερινὴ παροχὴ φαγητοῦ καὶ τὸ Ζαχαροπλαστεῖο **“Αφοι ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΙ”** γιὰ τὴν προσφορὰ 70 Πασχαλινῶν τσουρεκιῶν.

Εὐχόμεθα ὁ Ἄναστὰς Κύριος νὰ ἀνταποδώσῃ στὶς οἰκογένειες τους πλοῦσια τὴν εὐλογία του.

Γιγὰ σιγά, ἡ ἐπιστήμη ἀνακαλύπτει ὅτι τὰ γονίδια δὲν ἔχουν ἀπαντήσεις γιὰ τὸ ποιοὶ εἴμαστε καὶ ἀπὸ ποῦ προερχόμαστε!

ΓΟΝΙΔΙΑ ΚΑΙ ...ΣΤΑΓΟΝΙΔΙΑ ΓΝΩΣΕΩΣ!

Tὸ ἀνθρώπινο εἶδος ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ἔχει ἐπιδείξει μιὰ ἐμμονὴ ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης. Τὸ ζητούμενο ἀνέκαθεν ὑπῆρξε ἡ κατανόηση τοῦ ἴδιου μας τοῦ ἑαυτοῦ. Ἐκατομμύρια εἶναι οἱ θεωρητικοὶ πού, ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια, διατυπώνουν ἀπόψεις καὶ ἰδεολογίες γιὰ τὸ ποιοὶ πραγματικὰ εἴμαστε, ἀπόψεις πού, πολλές φορές, βρίσκονται σὲ ἀπόλυτη ἀντιπαράθεση. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἱστορίας παρακολουθοῦμε “εὐγενεῖς” μάχες ἀνάμεσα σὲ διανοητὲς ἀλλὰ καὶ αἱματηροὺς πολέμους ἀνάμεσα σὲ ἔθνη, προκειμένου νὰ ἐπιβληθοῦν συγκεκριμένες ἰδέες πού σχετίζονται μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση, καταγωγὴ ἀλλὰ καὶ ἀλληλεπίδραση.

Ἡ ἐπιστήμη προσπαθεῖ, ἀπὸ τὴν πλευρὰ της, νὰ προσεγγίσει τὸ θέμα καὶ νὰ ρίξει λίγο φῶς στὸ μυστήριό τῆς ἀνθρώπινης φύσης καθὼς καὶ στὰ πιθανὰ αἴτια γιὰ τὴν διαφορετικότητα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους κατοίκους αὐτοῦ τοῦ πλανῆτη. Ἡ προσπάθεια αὐτή, πρὸς τὸ παρόν, ἐπικεντρώνεται στὴ μελέτη τοῦ ἀνθρώπινου γενετικοῦ ὕλικου, μέσα στὸ ὁποῖο βρίσκονται καταγεγραμμένα τὰ γνωστὰ σὲ ὅλους μας γονίδια.

Ὅλοι περίμεναν ὅτι τὸ τέλος τοῦ διεθνοῦς προγράμματος γιὰ τὴν ἀποκωδικοποίηση τοῦ ἀνθρώπινου γενετικοῦ ὕλικου –τὸ ὁποῖο ξεκίνησε τὸ 1986 καὶ στοίχισε στὴν παγκόσμια ἐπιστημονικὴ κοινότητα περίπου 3 δισεκατομμύρια δολάρια– θὰ σηματοδοτοῦσε τὸ τέλος τῆς ἀναζήτησης τῆς διαφορετικότητας. Γιὰ ἀκόμα μιὰ φορὰ ὅμως τὰ ἀποτελέσματα προκάλεσαν περισσότερα ἐρωτηματικὰ ἀπὸ αὐτὰ πού κλήθηκαν νὰ λύσουν.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ προγράμματος οἱ ἐπιστήμονες περίμεναν νὰ ἀναγνωρίσουν περίπου 100.000 διαφορετικὰ γονίδια. Ἡ πρόβλεψη αὐτὴ βασιζόταν στὴν ἰδέα ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ πιὸ ἐξελιγμένη μορφή ζωῆς τοῦ πλανῆτη, θὰ πρέπει νὰ ἔχει καταγεγραμμένο στὸ γενετικὸ του ὕλικό πολὺ μεγαλύτερο ἀριθμὸ γονιδίων ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο εἶδος. Ταυτόχρονα διάφοροι ἐπιστημονικοὶ κύκλοι ἄρχισαν νὰ προωθοῦν τὴν ἰδέα τοῦ ὅτι ὑπάρχουν συγκεκριμένα γονίδια τὰ ὁποῖα εἶναι ὑπεύθυνα γιὰ συγκεκριμένες ἀνθρώπινες συμπεριφορές. Ἔτσι, γιὰ παράδειγμα, ἄρχισε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ «γονίδιο τῆς βίας» τὸ ὁποῖο θεωρήθηκε ὡς αἴτιο ἐκδήλωσης βίαιης συμπεριφορᾶς, καθὼς καὶ γιὰ τὸ γονίδιο τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Σύμφωνα μὲ τὴ συγκεκριμένη θεώρηση, πίσω ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη συμπεριφορὰ βρίσκεται ἓνα γονίδιο τὸ ὁποῖο τὴν καθορίζει. Μὲ ἄλλα λόγια, αὐτὸ πού

προσπάθησαν οί συγκεκριμένοι ἐπιστημονικοὶ κύκλοι νὰ περάσουν στὴν παγκόσμια κοινότητα, ἦταν μιὰ ἄνευ προηγουμένου ἀμνήστευση τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους μὲ τὸ σκεπτικὸ ὅτι κανένας δὲν εἶναι πραγματικὰ ὑπεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του μιᾶς καὶ αὐτὲς εἶναι προδιαγεγραμμένες στὸ γενετικὸ του ὑλικό. Αὐτὸ ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθεῖ στὸ συγκεκριμένο σημεῖο εἶναι ὅτι ὁ ἔντιμος ἐπιστημονικὸς κόσμος γνωρίζει τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν δηλώνει ἀνοιχτά. Ὅπως δήλωσε ὁ Δρ. Joel Gelertner, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Yale, στὸ περιοδικὸ Science, τὸ ὁποῖο εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἐγκυρότερα ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ τοῦ πλανήτη: « Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἐπιστήμονες ἀνακοινώνουν πανηγυρικὰ ὅτι ἐντόπισαν γονίδια τὰ ὁποῖα σχετίζονται μὲ συγκεκριμένα στοιχεῖα συμπεριφορᾶς καὶ ὁ τύπος χωρὶς κανένα δισταγμὸ τὰ ἀποδέχεται καὶ τὰ προωθεῖ, γιὰ εὐνόητους λόγους. Ὅλες οἱ μελέτες αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἔχουν πλέον ἀποσυρθεῖ διότι τὰ ἀποτελέσματά τους δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ ἐπαληθευθοῦν.»

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ προαναφερθέντος προγράμματος δείχνουν, ἀφ' ἑνὸς ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαφορετικῶν γονιδίων ποὺ ἀπαρτίζουν τὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό εἶναι περίπου 30.000, δηλαδὴ πέντε φορές περισσότερα ἀπὸ τὰ γονίδια ἑνὸς κοινότατου βακτηρίου καὶ περίπου ἴσα σὲ ἀριθμὸ μὲ αὐτὰ τοῦ ποντικιοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι τὸ 95% τοῦ ἀνθρώπινου γενετικοῦ ὑλικοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ περιοχὲς στὶς ὁποῖες δὲν βρίσκονται γονίδια, ὀνομάζονται “μὴ κωδικοποιήσιμες περιοχὲς” καὶ μέχρι πρόσφατα θεωροῦνταν τμήματα χωρὶς λειτουργικὸ ρόλο πιθανότατα ἀπομεινάρια τῆς ἐξέλιξης. Ἐπιπλέον, μετὰ ἀπὸ τὴν πλήρη ἀνάλυση γονιδιωμάτων ἄλλων ὀργανισμῶν προκύπτει ὅτι ἡ πολυπλοκότητα ἑνὸς ὀργανισμοῦ δὲν ἔχει σχέση ἀνάλογη μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν γονιδίων ποὺ τὸν ἀπαρτίζουν. Γιὰ παράδειγμα ἡ γνωστὴ σὲ ὅλους μας σκνίπα (*Drosophila melanogaster*) ἀποτελεῖται ἀπὸ 14.000 γονίδια ἐνῶ ὁ κατὰ πολὺ ἀπλούστερος σὰν ὄργανισμὸς σκώληκας *Caenorhabditis elegans* ἀποτελεῖται ἀπὸ 20.000 γονίδια. Ἐπιπλέον, ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος πίστευε ὅτι τὰ γονιδιώματα δύο διαφορετικῶν εἰδῶν, ὅπως γιὰ παράδειγμα ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ χιμπατζῆς, θὰ πρέπει νὰ παρουσιάζουν σημαντικὲς διαφορὲς στὴν γονιδιακὴ τους σύσταση, γεγονός πού, ὅπως φαίνεται, δὲν ἰσχύει. Συγκεκριμένα, μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῆς “ἀνάγνωσης” τῶν γονιδιωμάτων τῶν δύο παραπάνω ὀργανισμῶν, φαίνεται ὅτι μὲ τὸν χιμπατζῆ μοιραζόμαστε 98.5% γονιδιακὴ ὁμοιότητα! Αὐτὸ ποὺ οἱ ἐπιστήμονες συνειδητοποιοῦν, σιγὰ-σιγὰ, εἶναι ὅτι, ἡ διαφορετικότητα ἀνάμεσα στὰ εἶδη, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ διαφορετικὴ ἀνάμεσα σὲ ὀργανισμοὺς τοῦ ἰδίου εἴδους, ἔγκειται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὸ διαφορετικὸ σύστημα ἐλέγχου τῆς γονιδιακῆς ἔκφρασης καὶ ὄχι στὴ διαφορετικὴ τῶν γονιδιωμάτων τῶν δύο εἰδῶν.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψη ὅλα τὰ παραπάνω, οἱ ἐπιστήμονες ἔστρεψαν τὴν προσοχή τους στὶς “μὴ κωδικοποιήσιμες περιοχὲς”. Μέσα σὲ αὐτὲς τὶς ἀχανεῖς

περιοχές γενετικού υλικού πρόσφατα αναγνωρίστηκαν ακολουθίες οι οποίες ρυθμίζουν την γονιδιακή έκφραση. Άλλαγες σε αυτές τις ρυθμιστικές ακολουθίες επηρεάζουν με μια πληθώρα τρόπων το πόσο, πού και πότε εκφράζεται ένα γονίδιο. Οι ρυθμιστικές ακολουθίες για ένα συγκεκριμένο γονίδιο είναι παραπάνω από μια και μπορεί να βρίσκονται εκατέρωθεν του γονιδίου, πολύ κοντά ή ακόμα και χιλιάδες βάσεις μακριά. Επίσης, μια ρυθμιστική ακολουθία μπορεί να ελέγχει συνδυαζόμενη και με άλλες πολλά διαφορετικά γονίδια. Όπως είναι κατανοητό, η διαδικασία χαρτογράφησης του δικτύου ελέγχου της γονιδιακής έκφρασης, δεν είναι τόσο απλή διαδικασία όπως η αναγνώριση των κωδικοποιήσιμων περιοχών, δηλαδή των γονιδίων. Το κύριο αίτιο αυτής της δυσκολίας είναι ότι, τις περισσότερες φορές, δεν μπορούμε να χαρακτηρίσουμε ένα ρυθμιστικό στοιχείο βάσει της ακολουθίας του. Επιπλέον, τα ρυθμιστικά αυτά στοιχεία δεν είναι, όπως προαναφέραμε, απαραίτητως κοντά στα γονίδια που ρυθμίζουν. Οι αποστάσεις που μπορεί να βρεθούν είναι ποικίλες και εκτείνονται από μερικές μέχρι εκατοντάδες χιλιάδες βάσεις και ακόμα και όταν αυτά αναγνωριστούν είναι κυριολεκτικά αδύνατον για τους επιστήμονες να προβλέψουν με ποιό τρόπο το κάθε ρυθμιστικό στοιχείο μπορεί να επηρεάσει την γονιδιακή έκφραση. Ο μόνος τρόπος για να γνωρίζουμε με βεβαιότητα, θα ήταν να δοκιμάσουμε κάθε ένα από αυτά τα στοιχεία σε όλους τους ιστούς καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής ενός οργανισμού. Φυσικά είναι κατανοητό ότι κάτι τέτοιο θα ήταν αδύνατο να υλοποιηθεί.

Μια ισχυρή ένδειξη ότι οι ρυθμιστικές ακολουθίες αποτελούν τον κύριο παράγοντα διαφοροποίησης, είναι τα αποτελέσματα των Matthew Rockman και Gregory Wray του Πανεπιστημίου του Duke στο Durham της βόρειας Καρολίνας, οι οποίοι ξεκίνησαν να μελετήσουν την διαφοροποίηση που παρουσιάζουν οι συγκεκριμένες ακολουθίες ανάμεσα σε ανθρώπους. Οι δύο επιστήμονες συγκέντρωσαν τα δεδομένα από 400 μελέτες που είχαν γίνει κατά κύριο λόγο από ιατρικούς γενετιστές, οι οποίοι μελετούσαν γονίδια τα οποία σχετίζονται με ευρέως διαδεδομένες ασθένειες όπως το άσθμα. Η διαφοροποίηση που ανιχνεύθηκε σε τμήματα του γενετικού υλικού που αντιστοιχούσαν σε κωδικοποιήσιμες περιοχές, δεν ήταν ικανή να δικαιολογήσει τις διαφορές που παρατηρήθηκαν όσον αφορά την ευαισθησία των ασθενών. Τελικά κατέληξαν στο ότι, αυτό που μπορούσε να δικαιολογήσει την παραπάνω διαφορετικότητα ήταν οι διαφοροποιήσεις που παρουσιάζονταν στις περιοχές του γενετικού υλικού που δεν κωδικοποιούσε γονίδια. Η εκτίμησή τους ήταν ότι, από άτομο σε άτομο υπάρχουν περίπου 16.000 ρυθμιστικές περιοχές που παρουσιάζουν διαφορετικότητα. Στην ουσία αυτό σημαίνει ότι τελικά υπάρχει πολύ μεγαλύτερη διαφοροποίηση στις περιοχές που δεν κωδικοποιούν γονίδια παρά σε αυτές που κωδικοποιούν. Η τελευταία διαπίστωση αποτελεί μια σοβαρή ένδειξη ότι

αυτὲς οἱ ρυθμιστικὲς περιοχὲς τοῦ γενετικοῦ ὕλικου - ἀπὸ τῆ στιγμῆ ποὺ παρουσιάζουν πολὺ μεγαλύτερη ποικιλότητα - εἶναι τὸ κύριο ὕλικὸ μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο διενεργεῖται ἡ ἐξελικτικὴ διαδικασία.

Σιγὰ σιγὰ, ἡ ἐπιστῆμη ἀνακαλύπτει ὅτι τὰ γονίδια δὲν ἔχουν ἀπαντήσεις γιὰ τὸ ποιοὶ εἴμαστε καὶ ἀπὸ ποῦ προερχόμαστε. Πίσω ἀπὸ αὐτά, ἢ, ἂν θέλετε, γύρω ἀπὸ αὐτά, βρίσκεται ἓνα ρυθμιστικὸ πλέγμα κυριολεκτικὰ ἀπειροστικῆς πολυπλοκότητας τὸ ὁποῖο ρυθμίζει τὸ κατὰ πόσο, πότε καὶ σὲ τί ποσότητες τὰ γονίδια θὰ ἐκφραστοῦν καθὼς καὶ μὲ ποιοὺ τρόπο αὐτὰ θὰ ἀλληλεπιδράσουν μὲ τὸ περιβάλλον. Φτάσαμε στὸ σημεῖο νὰ δοῦμε μὲ τὰ μάτια μας καὶ νὰ ψηλαφίσουμε κάτι τὸ ὁποῖο, ἐνῶ εἶναι κομμάτι μας, ταυτόχρονα μᾶς ξεπερνάει, ξεπερνάει τὴ δυνατότητα τοῦ νοῦ νὰ μελετήσῃ, νὰ μετρήσῃ, νὰ σχεδιάσῃ, νὰ προβλέψῃ καὶ τελικὰ νὰ κατανοήσῃ. Σὲ κάθε ἔκφραση τῆς δημιουργίας, ὁ κατασκευαστὴς κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία Του καὶ θέτει ὅρια τὰ ὁποῖα εἶναι πάντα ἐκεῖ γιὰ νὰ μᾶς θυμίζουν, ἀφ' ἑνός, τὸ ὅτι ἡ ἀντίληψη γιὰ τὸν κόσμον ποὺ μᾶς περιβάλλει ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἴδιον μας τὸν ἑαυτὸ εἶναι πεπερασμένη καὶ ἐλλιπής, καί, ἀφ' ἑτέρου, ὅτι τὶς ἀπαντήσεις ὅσον ἀφορᾷ τὸ δημιούργημα θὰ πρέπει νὰ τὶς ἀναζητήσουμε κατ' εὐθείαν στὸ Δημιουργό.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ κ. Ἰωάννης Ἰωαννίδης, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων τοῦ τμήματος Ὑγιεινῆς καὶ Ἐπιδημιολογίας, σὲ ἓνα πρόσφατο ἄρθρό του σὲ διεθνὲς ἐπιστημονικὸ περιοδικό, **ἀποδεικνύει μὲ τὴ χρήση θεμελιωδῶν κανόνων τῆς στατιστικῆς ὅτι, πιθανολογικά, τὰ περισσότερα ἐρευνητικὰ εὐρήματα εἶναι ψευδῆ.**

Συγκεκριμένα ἡ στατιστικὴ ἀνάλυση τοῦ κ. Ἰωαννίδη ἐπισημαίνει τὰ ἑξῆς:

1. Ὅσο μικρότερες εἶναι οἱ μελέτες (ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸ τῶν δειγμάτων) τόσο μικρότερη εἶναι καὶ ἡ πιθανότητα τὰ ἀποτελέσματα ποὺ αὐτὲς ἐξάγουν νὰ εἶναι ἀληθῆ.

2. Σὰν ἀπόρροια τῆς πρώτης ἐπισήμανσης προκύπτει τὸ γεγονός ὅτι, **ὅσο πὼ ἐξειδικευμένο εἶναι τὸ ἀντικείμενο μιᾶς μελέτης τόσο μικρότερη εἶναι ἡ πιθανότητα τὰ ἀποτελέσματά της νὰ εἶναι ἀληθῆ διότι ἡ μεγάλη ἐξειδίκευση, τὶς περισσότερες φορές σημαίνει καὶ μικρότερο ἀριθμὸ διαθέσιμων πρὸς μελέτη δειγμάτων.**

3. Ὅσο περισσότεροι εἶναι οἱ πρὸς μελέτη παράγοντες τόσο μικρότερη εἶναι ἡ πιθανότητα τὰ ἀποτελέσματα ποὺ προκύπτουν νὰ εἶναι ἀληθῆ.

4. Ὅσο πὼ εὐρὺ, ἄρα καὶ λιγότερο σαφῶς ὀρισμένο, εἶναι τὸ πρὸς μελέτη ἀντικείμενο, γιὰ παράδειγμα **“ἡ ἐπίδραση τῶν γονιδίων στὴν ἀνθρώπινη συμπεριφορά”**, τόσο μικρότερη εἶναι ἡ πιθανότητα τὰ ἀποτελέσματα ποὺ προκύπτουν νὰ εἶναι ἀληθῆ. Αὐτῆ, ὅπως καὶ ἡ προηγούμενη διαπίστωση, γίνονται γιατί, δεδομένης τῆς πολυπαραγοντι-

κόπησης τοῦ ζητουμένου καὶ τῆς εὐρύτητας αὐτοῦ, οἱ ἐπιστήμονες μποροῦν νὰ δημιουργοῦν μοντέλα τὰ ὁποῖα νὰ ἐπαληθεύονται ἀπὸ τὰ πειραματικὰ ἀποτελέσματα, χωρὶς ὅμως στὴν οὐσία νὰ εἶναι ἀληθῆ.

5. **Ὅσο πὸ ἐπίκαιρος (ἄρα καὶ τῆς μόδας) εἶναι ἕνας ἐρευνητικὸς τομέας, τόσο μικρότερη εἶναι καὶ ἡ πιθανότητα τὰ ἀποτελέσματα πὸν προκύπτουν ἀπὸ διάφορες ἐρευνητικὲς ομάδες ἐργαζόμενες σὲ αὐτὸν τὸν τομέα νὰ εἶναι ἀληθῆ.** Ἡ τελευταία δήλωση σχετίζεται μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι, ἂν σὲ ἕναν ἐρευνητικὸ τομέα ὑπάρχουν οἰκονομικὰ (χρηματοδότηση ἔρευνας ἀπὸ κυβερνητικὲς ἢ ιδιωτικὲς πηγές), ἢ ἄλλα ὀφέλη (διεθνὴς προβολή σὲ ἔγκυρα ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ), οἱ ἐπιστήμονες τείνουν νὰ κάνουν ἐπιλεκτικὴ παρουσίαση ἀποτελεσμάτων μὲ ἄλλα λόγια παρουσιάζουν ἀποτελέσματα πὸν ὀδηγοῦν σὲ συμπεράσματα “ἐντυπωσιακὰ” καὶ “ἀνακοινώσιμα” ἀποσιωπῶντας ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ παραπάνω. **Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος πὸν σὲ ἕναν “φλέγοντα” ἐρευνητικὸ τομέα παρατηρεῖται πολὺ συχνὰ τὸ φαινόμενο νὰ ὑπάρχει ἀρχικὰ ἔντονος ἐνθουσιασμός ἐξ αἰτίας ἐντυπωσιακῶν ἀνακοινώσεων, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἔντονη ἀπογοήτευση ὅταν τὰ ἀποτελέσματα πὸν ὀδήγησαν στὶς ἀνακοινώσεις αὐτὲς δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ ἀναπαραχθοῦν καὶ νὰ διασταυρωθοῦν.**

Ἡ ἀναλυτικὴ παρουσίαση τῆς ἀπόδειξης τῶν παραπάνω δηλώσεων ξεφεύγει ἀπὸ τὰ ὅρια αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου. Γιὰ ὅποιονδήποτε ἐπιθυμεῖ νὰ διασταυρώσει τὶς παραπάνω πληροφορίες καὶ νὰ μελετήσῃ τὸ θέμα εἰς βάθος παρατίθενται τὰ πλήρη στοιχεῖα τοῦ ἄρθρου προκειμένου ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ μπορεῖ νὰ τὸ ἀνασύρει.

Ioannidis JPA (2005) Why Most Published Research Findings Are False. PLoS Med 2(8): e124 doi:10.1371/journal.pmed.0020124

[<http://medicine.plosjournals.org/perlserv/?request=get-document&doi=10.1371%2Fjournal.pmed.0020124>]

Σημειώνουμε ἐπιπλέον ὅτι σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ περισσότερα ἐπιστημονικὰ ἄρθρα τὰ ὁποῖα εἶναι προσβάσιμα μονάχα κατόπιν συνδρομῆς στὸ ἀντίστοιχο περιοδικὸ ἢ κατόπιν μεμονωμένης ἀγορᾶς τοῦ ἄρθρου ἀπὸ τὸν ἐνδιαφερόμενο, τὸ συγκεκριμένο ἄρθρο εἶναι ἐλεύθερα προσβάσιμο.

Κώστας Βουγᾶς

Μοριακὸς Βιολόγος

Σ.τ.Σ. Ὁ συνεργάτης μας ἐρευνητὴς βιολόγος κ. Βουγᾶς ἔχει δημοσιεύσει σὲ ἐκτενέστερη μορφή καὶ μὲ περισσότερη βιβλιογραφία τὰ ἐπιστημονικὰ του συμπεράσματα στὸ περιοδικὸ «Περὶσκοπιο τῆς ἐπιστήμης», Τεύχος 302, Μάρτιος 2006, μὲ τίτλο «Ἀνθρώπινη φύση. Τὶ εἶναι αὐτὸ πὸν μᾶς καθιστᾷ ξεχωριστούς;».

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΓΥΡΩ ΜΑΣ;

Τὸ δυσκολότερο πράγμα στὸν κόσμον πιστεύω εἶναι τὸ νὰ περιγράψει κανεὶς τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν ἀνθρωπότητα σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Θὰ φανῶ ἴσως λίγο θεωρητικὸς ἀλλὰ θὰ ἤθελα κάποιος νὰ μὲ βοηθοῦσε νὰ βγάλω τὰ σωστὰ συμπεράσματα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν γύρω μου.

Στὸν τομέα τῆς θεωρίας, στὶς θεωρητικὲς ἐπιστῆμες ποὺ ἀσχολοῦνται κατ' ἐξοχὴν μὲ τὸν ἄνθρωπο, οἱ ἀπόψεις ποὺ διατυπώνονται δὲν συγκλίνουν, ἀλληλοσυγκρούονται, διαφέρουν, δὲν συμπίπτουν, εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες πολλές φορές.

Στὴν ἱστορία οἱ ἀπόψεις εἶναι ἀντιφατικές, στὴν φιλοσοφία οἱ διάφοροι διανοητὲς δὲν συμφωνοῦν μεταξύ τους, στὶς διάφορες ἄλλες ἐπιστῆμες (κοινωνιολογία, ἀνθρωπολογία), οἱ ἐρευνητὲς δὲν μποροῦν νὰ συμπέσουν ἀπόλυτα.

Πολλὲς ἐπιστῆμες ἔχουν ἀναχθεῖ σὲ αὐθεντίες ὅπως ἡ ἰατρικὴ, γιατί ἀπτονται θεμάτων ποὺ ἀφοροῦν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ διάφορες θρησκείες κηρύττουν τὶς διδασκαλίες τους ποὺ ἀνακατεύουν τὶς δοξασίες ἄλλων θρησκείων δίνοντας βαρύτητα ἐκεῖ ποὺ ἡ καθεμιὰ θέλει.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ σύγχυση εἶναι τὸ κυριότερο χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ αὐτὴ τὴ σύγχυση τὴν ἐπιτείνει τὸ γεγονός ὅτι τὰ σύνορα μεταξύ τῶν χωρῶν, τῶν κρατῶν, τῶν ἀνθρώπων ἔχουν σχεδὸν καταργηθεῖ μὲ τὴν τεχνολογία καὶ ὁ καθένας εὐκόλα προβάλλει αὐτὸ ποὺ πιστεύει ὡς σωστό, ὡς τὴν ὑπερτάτη ἀλήθεια.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σύγχυση κάποιοι ἐπιτήδειοι, ποὺ διαθέτουν οἰκονομικὴ δύναμη βρίσκουν τρόπους νὰ ὑπερισχύουν οἱ δικές τους ἀπόψεις ὡς ἀπόψεις τῆς Κοινῆς Γνώμης.

Οἱ ἀπόψεις ὅμως τῶν περισσοτέρων συγκλίνουν στὸ ὅτι αὐτὸ ποὺ κάθε φορὰ θεωρεῖ ἡ κοινωνία ὡς σωστὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ τίποτε ἄλλο. Δὲν σκεφτόμαστε ὅτι αὐτὸ ποὺ πιστεύει σήμερα ἡ κοινωνία ἔχει ἀποτύχει, διότι αὐτὸ ποὺ τώρα ἐπικρατεῖ εἶναι ἀποτέλεσμα αὐτῶν ποὺ πρέσβευε παλιότερα ἡ κοινωνία καὶ τὰ ὅποια εἶναι αὐτὰ ποὺ εὐθύνονται γιὰ τὴ σημερινὴ κατάσταση.

Σήμερα πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει ὁ Θεός. Θεωρεῖται ὀπισθοδρομικὸ νὰ μιλήσεις γιὰ τὸν Θεό. Γιατί; Μήπως ὁ Θεὸς εὐθύνεται γιὰ τὴν ἀλλοίωση τῆς διδασκαλίας Του ποὺ ἔγινε καὶ γίνεται ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ χριστιανισμὸ ὅπως τὸν παρουσίασε καὶ τὸν

παρουσιάζει ή Δύση και ό δυτικός τρόπος σκέψης και οι άνάξιοι εκπρόσωποί Του επί τής γής; Μήπως Έκεϊνος ευθύνεται για την εικόνα που έμεϊς οι ίδιοι Του φτιάξαμε και θέλουμε να Του την επιβάλλουμε; Μήπως Έκεϊνος ευθύνεται για τὰ έργα και τή συμπεριφορά μας που έχουν οδηγήσει τόν κόσμο και την κοινωνία σ' αυτά τὰ χάλια;

Η Ιστορία έχει αποδείξει, (σ' όσους ξέρουν πώς να την μελετούν) ότι κάθε εποχή που καυχάται ότι «σκοτώσε τὸ Θεό» είναι μιὰ εποχή στην οποία έχει χαθεϊ ό σκοπός και τὸ νόημα τής ζωής και ή οποία σύντομα θα σβήσει...

Πιστεύω, ότι κάθε άνθρωπος που ενδιαφέρεται να μάθει την αλήθεια κάθε πράγματος, ακόμα και του πιο άπλου, πρέπει να ανατρέχει στις πηγές στις πηγές και να αναζητᾶ σε κάθε τι τὸν βαθύτερο λόγο και τὸ νόημα που κρύβεται μέσα του...

Δημήτρης Νεαπολίτης

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

Όταν γεννήθηκες, έκλαιγες, ενώ όλοι γύρω σου χαμογελοῦσαν. Ζήσε τή ζωή σου έτσι, ώστε, όταν πεθάνεις, να είσαι ἐσὸ αὐτὸς που θα χαμογελάει, ενώ όλοι γύρω σου θα κλαίνε.

Η ευτυχία ἀνήκει σ' αὐτοὺς που έχουν κλάψει, αὐτοὺς που έχουν πονέσει, αὐτοὺς που έχουν ψάξει κι αὐτοὺς που έχουν προσπαθήσει. Γιατί μόνον αὐτοί μπορούν να ἐκτιμήσουν τή σπουδαιότητα τῶν ανθρώπων που έχουν ἀγγίξει τις ζωές τους.

Οί πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι δὲν είναι σίγουρο ότι έχουν τὰ πάντα. Ἀπλῶς ἀξιοποιοῦν μὲ τὸν καλύτερο τρόπο ό,τι τοὺς προσφέρεται.

Νὰ βάζεις πάντα τὸν ἑαυτό σου στη θέση τῶν ἄλλων. Ἄν κάτι αἰσθάνεσαι να σε πονάει, πολὺ πιθανὸ να πονάει και τοὺς ἄλλους.

Εἴθε να έχεις

Ἄρκετὴ ευτυχία για να σε κάνει γλυκό,

Ἄρκετὲς δοκιμασίες για να σε κάνουν δυνατό,

Ἄρκετὴ θλίψη για να σε κάνει ἀνθρώπινο

Ἄρκετὴ ἐλπίδα για να σε κάνει ευτυχισμένο.

Ο ΝΑΟΣ ΜΑΣ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕ ΚΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΗΣ!

Μέ την έναρξη του 2007 το Ἐκκλησιαστικό Συμβούλιο τοῦ Ναοῦ μας ὑλοποίησε τὴν ἀπόφασή του νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ κεριὰ παραφίνης μὲ ἀγνὸ κερὶ μελίσσης.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἐλήφθη μετὰ ἀπὸ σκέψη καὶ πολλές συζητήσεις τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου μὲ βασικὸ γνώμονα καὶ κριτήριον τὴν προσφορὰ στὸν Θεὸ καθαρῶν Δώρων καὶ τὴν προστασία τοῦ Ναοῦ ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκκλησιαζομένων ἀπὸ τὶς βλαβερὲς ἀναθυμιάσεις τῶν συνθετικῶν κεριῶν ποῦ, δυστυχῶς, διατίθενται σὲ ὅλους τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς.

Κατὰ τὴν συζήτηση τοῦ θέματος καὶ τὴ σχετικὴ ἔρευνα ποῦ ἔγινε διαπιστώσαμε πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦμε νὰ τὰ θέσουμε ὑπ' ὄψιν τῶν ἐνοριτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ μας.

Τὸ κερὶ ἔχει καθιερωθεῖ ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς ἔνδειξη εὐλαβείας καὶ πίστεως, συνάμα δὲ καὶ ὡς μέσον ἐνισχύσεως τῶν ἱερῶν Ναῶν προκειμένου αὐτοὶ νὰ ἀνταπεξέλθουν στὰ πολλαπλὰ ἔξοδα καὶ στὶς ἀνάγκες λειτουργίας τους. Τὸ κερὶ συμβολίζει τὸν πιστό, ὁ ὁποῖος τήκεται (λυώνει), ἀναλώνεται καὶ δαπανᾶται συνεχῶς φωτιζόμενος καὶ φωτίζοντας τὸν δρόμο τῆς ζωῆς του ἀλλὰ καὶ τὸν δρόμο τῶν συνανθρώπων του.

Τὸ κερὶ μελίσσης μὲ τὴν καθαρότητά του καὶ τὰ στοιχεῖα προελεύσεώς του εὐωδιάζει τὸν χῶρο τοῦ ναοῦ καὶ προστατεύει τὶς τοιχογραφίες καὶ τὶς μαρμάρινες ἐπιφάνειες, δεδομένου ὅτι ἔχει ἐλάχιστες ἀναθυμιάσεις καὶ αὐτὲς χωρὶς βλαπτικὲς συνέπειες.

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἐπελέξαμε τὴν ἀντικατάσταση τῶν κεριῶν παραφίνης μὲ τὰ καθαρὰ κεριὰ, παρ' ὅτι ἡ τιμὴ ἀγορᾶς τῶν κεριῶν μελίσσης εἶναι δεκαπλάσια τῆς τιμῆς τῶν ἄλλων κεριῶν! Δὲν ὑπολογίσαμε τὸ ὑψηλὸ κόστος ἀγορᾶς τῶν καθαρῶν κεριῶν καὶ γι' αὐτὸ δὲν διστάσαμε νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀλλαγὴ γιατί γιὰ μᾶς ἀποκλειστικὴ προτεραιότητα ἔχει ἡ εὐπρέπεια τοῦ Ναοῦ, ἡ προσφορὰ στὸν Θεὸ καθαρῶν δώρων ἀλλὰ καὶ ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαζομένων ἀπὸ τὶς ἀκάθαρτες ἀναθυμιάσεις.

Νοιώσαμε, ὅμως, μεγάλη ἐκπληξη, ὅταν, μετὰ ἀπὸ σχετικὴ ἔρευνά μας, διαπιστώσαμε καὶ τὰ ἑξῆς:

Πρῶτον, ὅτι εἴμαστε ὁ μοναδικὸς ἐνοριακὸς Ναὸς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ποῦ καθιέρωσε τὸ κερὶ μελίσσης. Ἡ ἔρευνα

ἔγινε μέσω τῶν κηροπλαστῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς διαβεβαίωσαν περὶ αὐτοῦ, παρὰ ταῦτα, ἐὰν γνωρίζη κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες μας ἄλλον ἐνοριακὸ ναὸ στὰ ὄρια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐπιθυμοῦμε νὰ μᾶς τὸ γνωστοποιήσῃ. Μᾶς εἶπαν, μάλιστα, χαρακτηριστικά, οἱ κηροπλάστες ὅτι, ἀπ' ὅσο γνωρίζουν, μόνο οἱ ναοὶ τῶν ...παλαιοημερολογιτῶν χρησιμοποιοῦν καθαρὸ κερι!

Δεύτερον, ὅτι πωλοῦνται σὰν καθαρὰ κεριά, κεριὰ παραφίνης, τὰ ὁποῖα ἀρωματίζονται τεχνητὰ μὲ ἄρωμα καθαροῦ κεριοῦ καὶ ἔχουν κίτρινο φυτίλι ὥστε νὰ παγιδεύονται οἱ ἀγορασταί! Ἐπίσης ὅτι ὑπάρχουν δύο ποιότητες κεριῶν μελίσης, τὸ Ἰσπανικὸ, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ καλύτερο καὶ τὸ ἀκριβότερο, καὶ τὸ Κινέζικο. Ὁ Ναός μας ἐπέλεξε τὸ Ἰσπανικὸ κερι, δεδομένου ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ, τὸ ὁποῖο ἴσως εἶναι τὸ καλύτερο παγκοσμίως, δὲν ἔχει μεγάλη παραγωγή καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι δυσεῦρετο.

Τρίτον, καὶ ἴσως τὸ σπουδαιότερο, ὅτι ἡ καύση ζωϊκοῦ λίπους, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατασκευάζονται τὰ κεριὰ παραφίνης, παρουσία χλωρίου, (πὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν λεύκανση βαμβακερῶν νημάτων πὺ χρησιμοποιοῦνται ὡς φυτίλια γιὰ τὴν καύση τῶν κεριῶν), παράγει διοξίνες, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα δηλητήρια πὺ ἔχει γνωρίσει ἡ ἐπιστήμη μέχρι σήμερα καὶ ἀπὸ τίς πλέον καρκινογόνες χημικὲς ἐνώσεις. Ὅπως ὑποστηρίζουν εἰδικοὶ ἐπιστήμονες «τὸ ζωϊκὸ λίπος πὺ χρησιμοποιεῖται στὴν κατασκευὴ τῶν κεριῶν εἶναι ἤδη ἐπιβαρημένο μὲ διοξίνες προερχόμενες ἀπὸ τὴν τροφικὴ ἀλυσίδα τῶν ζῶων. Ἔτσι κατὰ τὴν καύση τῶν κεριῶν ἐκλύονται μεγάλες ποσότητες διοξινῶν, μολύνοντας τὸ περιβάλλον καὶ εἰδικότερα τὸν κλειστὸ χῶρο τῶν ἐκκλησιῶν ὅπου καίγονται, δημιουργῶντας σοβαρότατους κινδύνους γιὰ τὴν ὑγεία τῶν παρευρισκομένων καὶ γενικὰ γιὰ τὴν δημόσια ὑγεία».

Ὅπως, ἐπίσης, μᾶς πληροφόρησαν, οἱ διοξίνες ἔγιναν ἀντικείμενο συζητήσεως στὴν διάσκεψη τῆς Στοκχόλμης (Μάϊος 2001) ἡ ὁποία κατέταξε διεθνῶς τίς διοξίνες –μαζὶ μὲ ἄλλους 11 βιομηχανικοὺς ρύπους– ὡς τοὺς χειρότερους ὄλων.

Ὁ Ναός μας, μετὰ τίς ἀνωτέρω ἐπιστημονικὲς πληροφορίες, ἀπεφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ ἀγνὸ κερι μελίσης καὶ στίς μεγάλες λαμπάδες πὺ οἱ πιστοὶ ἀνάβουν ὡς τάματα, παρὰ τὸ ὄντως ὑπερβολικὰ μεγάλο κόστος ἀγορᾶς τους, πὺ ὀφείλεται στὸ μέγεθος καὶ στὸ βάρος τους. Δηλαδή, στὸ παγκάρι τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ παραθέτουμε τὰ κεριὰ **χωρὶς νὰ καθορίζουμε τιμὴ ἀγορᾶς τους**, διότι πιστεύουμε στὴν ἀγάπη τῶν πιστῶν πρὸς τὸν Ναόν μας καὶ ὄχι στὴν ἀναγκαστικὴ ἀπαίτηση χρημάτων.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ

Ὁ Φιλομαθής

Τὴν Κυριακὴ 22 Ἀπριλίου 2007 τελέσθηκε στὸν Ναό μας τὸ 40θήμερον μνημόσυνο τοῦ ἀγαπητοῦ πνευματικοῦ τέκνου τῆς ἐνορίας μας, μακαριστοῦ Δημητρίου Πρωτοπαπᾶ. Ὁ ἀείμνηστος Δημήτριος ἦταν διαπρεπῆς μηχανικὸς τοῦ Ε.Μ.Π., οἰκογενειάρχης καὶ συνειδητὸς χριστιανός, μετέχοντας στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τὴν τελευταία του πνοή.

Συνεδέθη μὲ τὸν Ναό μας καὶ ὑπῆρξε συνεπῆς μαθητῆς τῶν θεολογικῶν μαθημάτων τῆς πνευματικῆς μας Ἑστίας πάνω ἀπὸ 20 χρόνια. Τὰ μαθήματα αὐτὰ παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ κρατῶντας σημειώσεις καὶ προσπαθῶντας νὰ κάνῃ τὰ μαθήματα πράξη. Τὸν ἐνθουσιασμὸ του μετέδιδε καὶ στοὺς ἄλλους καὶ φρόντιζε γιὰ τοὺς “συμμαθητάς” του, ὅπως ὁ ἴδιος ἀποκαλοῦσε τοὺς συνακροατὰς τῶν ὁμιλιῶν, χορηγῶντας τους σημειωματάρια γιὰ τὴν “ἀποταμίευση” τῶν θείων λόγων.

Ἦταν φιλομαθής καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ ζήσει τὴν ἐπίγεια ζωὴ σὰν σχολεῖο γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Ἔτσι σπούδασε ἀγιογραφία καὶ ἀσχολήθηκε καὶ μὲ τὴν Βυζαντινὴ μουσικὴ ἀξιοποιῶντας τὸ χρόνο του σὲ δημιουργικὲς ἐνασχολήσεις. Ἡ παρουσία του στὴν πνευματικὴ μας Ἑστία ἦταν ἐντονη καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ τώρα μετὰ τὴν ἐκδημία του νὰ εἶναι ζωντανὴ στὰ μάτια ὄλων μας. Εὐχόμεθα καὶ προσευχόμεθα ὅπως ἡ Χώρα τῶν Ζώντων, ὁ Κύριος καὶ Θεός μας, τὸν ἀναδείξῃ «πολίτην τοῦ Παραδείσου».

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ὁ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ μας εἶχε φέτος μιὰ ἄλλη μορφή μὲ τὰ σπάνια λουλούδια του καὶ τὴν ἰδιαίτερη χάρη τοῦ σχεδιασμοῦ του. Τὸ ζεῦγος τῶν ἐνοριτῶν μας **Γεώργιος** καὶ **Ἄννα Πειροπούλου**, μᾶς κάνουν ἐκπληξὴν κάθε χρόνο μὲ τὴν μορφή πού δίδουν στὸν στολισμὸ τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Ἐνορίας μας. Αὐτοὶ ἀνέλαβαν ὅπως πάντοτε ἐξ ὀλοκλήρου τὴν δαπάνη τῶν ἀνθέων ἀλλὰ καὶ εἶχαν ὅλη τὴν μέριμνα γιὰ τὸν στολισμὸ του. Τοὺς πλαισίωσε ἓνα ἐκλεκτὸ ἐπιτελεῖο ἐνοριτῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἀγρύπνησαν μαζί τους ὅλη νύχτα ἀπὸ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ πρὸς τὸν Κύριο καὶ Θεὸ μας. Συχαίρουμε καὶ τοὺς εὐχόμεθα πλούσια τὴν χάρη τοῦ Ταφέντος καὶ Ἀναστάτους Χριστοῦ.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες με σκοπό να βοηθηθούμε στην πνευματική μας ζωή γίνονται στην ένορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετά την Θ. Λειτουργία, από τις **11³⁰** έως τις **1³⁰** τὸ μεσημέρι, στην Πνευματική μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), με γενικὸ θέμα «*Ἡ δομὴ καὶ λειτουργία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἡ υγεία καὶ ἡ Παθολογία τῆς*».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος με τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα

πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τῆ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομικάλῃ 96): **6⁰⁰ - 7⁰⁰** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** με θέμα «*Λειτουργικὴ Ζωὴ καὶ καθημερινὴ ζωὴ*».

Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** λειτουργεῖ κάθε Τρίτη **7⁰⁰ - 8⁰⁰** μ.μ.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: «*Ἐρευνῶντας καὶ μαθητεύοντας στὴν Ἁγία Γραφή*».

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

